

Tussen werelden

Van Juli Zeh verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Adelaars en engelen
Speeldrift
Corpus delicti
Vrije val
Nultijd
Briefroman
Lege harten
Ons soort mensen
Nieuwjaar
Over mensen en paarden
Onder burens

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Juli Zeh en Simon Urban

Tussen werelden

Vertaald uit het Duits door
Annemarie Vlaming

Ambo|Anthos
Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

The translation of this work was supported by a grant from the Goethe-Institut which is funded by the German Ministry of Foreign Affairs

ISBN 978 90 263 6390 0

© 2022 Luchterhand Literaturverlag, a division of Verlagsgruppe Random GmbH, München, Germany

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers, Amsterdam en Annemarie Vlaming

Oorspronkelijke titel *Zwischen Welten*

Oorspronkelijke uitgever Luchterhand Literaturverlag

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © plainpicture / Nico van Kappel –

The Rauschen Collection

Foto auteurs © Peter van Felbert

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Marie. Je wordt gemist.

DEEL I

(5 januari tot 18 mei)

Woensdag 5 januari

09.31 uur, Stefan via WhatsApp: Nog nooit zo'n hoofdpijn gehad... Zelfs na oud en nieuw was het niet zo erg. En dan hebben we zo meteen ook nog redactieoverleg. Wil je nog wel met me praten?

09.45 uur, Stefan via WhatsApp: Theresa? Leef je nog? Of was je zo boos op me dat je je telefoon in de Außenalster hebt gesmeten en zit ik met een zwaan te appen?

09.55 uur, Stefan via WhatsApp: Ik moet nu naar mijn vergadering, de nieuwe cultuurbijlage doorspreken. Kan onder tafel op mijn telefoon kijken. Laat wat van je horen. Al is het maar een kort berichtje! Gewoon, of alles goed met je gaat.

17.22 uur, Stefan via e-mail:

Hallo Theresa!

Ondanks mijn WhatsApp-terreur van vanmorgen nog niks van je gehoord. Noem het consequent. Of sadistisch. Die kant van jou kende ik nog niet. Maar ik heb gisteravond sowieso veel nieuwe

dingen ontdekt. Over jou en over mezelf.

Ik begrijp dat je me wilt straffen door niet te antwoorden. Ik heb niet beter verdiend. Maar wat er gisteren is gebeurd ging niet alleen van mij uit. Jij had er net zo goed een aandeel in. Ik kan me niet voorstellen dat jij dat anders ziet.

Ik heb de hele dag naar mijn telefoon zitten staren, als een puber die wacht tot zijn eerste grote liefde eindelijk op zijn hartjesemotie antwoordt. En dan die vreselijke koppijn. Drie pijnstillers, geen effect. Bovendien is er gisteren een belangrijk project gestrand waar ik veel energie in had gestoken binnen de redactie. Vermoedelijk kwam daar mijn agressie vandaan. Als onze avond anders was verlopen had ik je er waarschijnlijk urenlang over verteld.

Ga ik in dit leven eigenlijk ooit nog antwoord van je krijgen? Wees genadig, sadiste. Ik wacht.

Je hondsmoeë Stefan

18.11 uur, Theresa via e-mail:

Lieve hemel, Stefan, je klinkt precies als de slappe vaatdoek waar ik je gisteren voor heb uitgemaakt. Als ik dat tenminste echt heb gedaan. Ik kan het me eerlijk gezegd niet goed herinneren. Zopen we vroeger ook zoveel? In Münster? Aan de Bodensee? We zijn in elk geval nooit zo tegen elkaar tekeergegaan. Ik ga sowieso zelden tekeer. Wat je nu waarschijnlijk niet zult geloven.

Een paar uur geen antwoord op je appjes en je denkt meteen dat ik een sadist ben. Als het vier weken niet regent zie je dat als persoonlijke straf van de goden. Waarschijnlijk waan je je ook in alle andere opzichten het middelpunt van het universum. Terwijl het jullie stadsbewoners vermoedelijk geen bal kan schelen of het regent of niet. Jullie merken het niet eens.

Nu beledig ik je volgens mij alweer. Eigenlijk wilde ik je vragen of we misschien nog een keer van voren af aan kunnen beginnen.

Ik vond het zo leuk om je te zien. Na bijna twintig jaar! Als een onverwachts nieuwjaarscadeau. En ook nog eens zo ongelooflijk toevallig! Het komt hooguit twee, drie keer per jaar voor dat ik naar het westen moet om een oude heer of dame te bezoeken die nog een stuk land bij ons in de buurt heeft dat hij of zij eventueel wil verpachten of verkopen. Toevallig was dat deze keer in Hamburg. Toevallig wilde meneer Kröcher meteen aan het begin van het jaar afspreken – en dan sta jij plotseling voor me in de metro en omhelst me. Dat moet het lot zijn geweest. Alleen is het daarna allemaal flink uit de hand gelopen. Ik zal een andere keer naar meneer Kröcher moeten. Zoals je misschien weet vertrekt de eerste trein van Hamburg naar Berlijn om halfvijf. Ik ben dus al vanaf vier uur op de been, nadat ik twee uur heb geprobeerd wat te slapen in de lobby van het Ibis Hotel. De nachtportier had me binnengelaten, anders was ik waarschijnlijk doodgevroren. In Berlijn moest ik vervolgens nog een uur op mijn aansluiting op de stoptrein wachten, daarna verder met de auto van Plausitz naar Schütte. Om negen uur was ik op mijn werk, en dat allemaal bij een temperatuur onder nul. Alle respect voor je hoofdpijn, maar probeer je ook even in mij te verplaatsen.

In elk geval heb ik het nu weer warm. Het is stukken aangenaamer om vanachter de computer naar je te mailen dan op een bevroren grasveld aan de Außenalster tegenover je te staan terwijl je allerlei absurde dingen beweert. Door al dat geruzie zijn we er gisteren niet eens aan toegekomen om elkaar in grote lijnen te vertellen waar we zoal mee bezig zijn en hoe het met ons gaat. Hoe zijn we in hemelsnaam op het vreselijke idee gekomen om ons buiten in de kou te bezatten? Het mag een wonder heten als we er zonder longontsteking vanaf komen.

Laten we het beter doen, via e-mail. Als ik tussendoor wat tijd kan vinden schrijf ik je graag over wat er hier allemaal gebeurt. En ik zou het leuk vinden als jij ook het een en ander over jouw leven vertelt. Voor een buitenstaander zijn we voer voor komedianten:

jij de topjournalist uit Hamburg, ik de melkveehouderster van het Brandenburgse platteland. Kan nog een hilarisch verhaal worden.

Theresa

19.33 uur, Stefan via WhatsApp: Van voren af aan beginnen lijkt me geweldig. Juist omdat we elkaar al zo lang kennen. Ik begin maar gewoon. Naam: Stefan Jordan. Leeftijd: 46 jaar. Beroep: chef Cultuur bij het Hamburgse weekblad *BOTE*. Burgerlijke stand: ongehuwd en single. Kinderen: niet dat ik weet. Dieren: vandaag een kater. Hebben we een match?

19.34 uur, Theresa via WhatsApp: Geen idee, vraag het aan het algoritme. Ik ga verder. Naam: Theresa Kallis. Leeftijd: 43. Beroep: bestuur van coöperatie Kuh & Co Schütte. Gelukkig getrouwd, twee fantastische kinderen, Jonas en Phil, 8 en 10.

19.52 uur, Stefan via WhatsApp: Je bent ‘bestuur’ van beroep? Niet eerder bestuurster? Of bestuursvoorzitster? Lid van het bestuur?

20.01 uur, Theresa via WhatsApp: Nee, Stevie, je hebt het goed gelezen, ik *bén* het bestuur. *Le* bestuur, *c’est moi*. Bij geregistreerde coöperaties met minder dan twintig leden volstaat *één* persoon. En ik hoop van harte dat je nu niet weer met dat gendergedoe van je op de proppen komt, anders kunnen we net zo goed meteen terug naar de Außenalster om tegen elkaar te gaan staan schreeuwen.

20.20 uur, Stefan via WhatsApp: Rustig, rustig, ik vroeg het alleen maar om het beter te begrijpen. Mijn behoefte aan geschreeuw is tot halverwege de eeuw gedekt.

20.22 uur, Theresa via WhatsApp: Ik krijg trouwens nog geld van je.

20.29 uur, Stefan via WhatsApp: Dan was mijn black-out nog erger dan ik dacht. Heb ik je portemonnee gejat? Of geld van je gebietst? Of was al dat getier van gisteravond in werkelijkheid een stand-upvoorstelling en moet ik achteraf nog entree betalen? Vergeet het maar.

20.31 uur, Theresa via WhatsApp: Je hebt carrière gemaakt met een idee van mij, en ik eis tien procent dividend op al je inkomsten vanaf 2005. Toen is *HEFTIG* voor het eerst verschenen, als ik me niet vergis.

20.40 uur, Stefan via WhatsApp: Je vergist je zeker niet, en je zelfbewustzijn lijkt niet onder het landleven te hebben geleden. Dat was niet jÓúw idee, lieve schat, maar in het beste geval óns idee, of, nog beter gezegd: jij had de eer erbij te zijn toen het goddelijke vuur van de inspiratie me raakte.

20.44 uur, Theresa via WhatsApp: Even serieus: ik vind het geweldig dat je dat idee hebt waargemaakt. Volgens mij hadden we in die tijd aan de keukentafel elke week wel zo'n iemand-zou-eens-idee. Iemand zou eens een douchekop met geïntegreerde shampoostraal moeten uitvinden. Of een condoom dat aangeeft hoe vol het zit. Of iemand zou eens een tijdschrift moeten uitgeven dat de tijdgeest op de hielen zit. Echte jeugdcultuur. Intellectuele trendsetting voor onze generatie. En jij doet het gewoon. Dat is echt *HEFTIG*. Was die titel niet ook mijn idee?

20.48 uur, Stefan via WhatsApp: Hm, ja, zou kunnen. En je hebt gelijk: dat *HEFTIG*-magazine is inderdaad een springplank voor mijn carrière geweest. De reputatie blijft overeind, ook al is de *BOTE* er een paar jaar geleden mee gestopt. Toch zou ik daar zonder *HEFTIG* nooit chefCultuur zijn geworden. Ik vrees alleen wel dat ik al het geld heb verbrast.

21.01 uur, Theresa via WhatsApp: Maak je maar geen zorgen. Als ik geld belangrijk zou vinden, had ik geen boerderij gehad.

21.13 uur, Stefan via WhatsApp: Dat klinkt logisch.

21.20 uur, Theresa via WhatsApp: Ik moet stoppen. Basti zit zich al te ergeren aan mijn getik. Misschien tot morgen.

Donderdag 6 januari

18.33 uur, Stefan via e-mail:

Ha Theresa,

Ik vind het echt heel fijn dat we elkaar schrijven. Eigenlijk is het een schande dat we elkaar zo lang uit het oog waren verloren. Je vertrek heeft destijds echt wat met me gedaan. Natuurlijk wist ik van je ouders en dat je ineens een boerderij moest of wilde gaan runnen, maar begrepen heb ik het niet. En jij hebt nooit geprobeerd om het me uit te leggen. Misschien kun je dat nog een keer goedmaken.

Na onze korte uitwisseling via WhatsApp heb ik lang bij het raam gezeten, over de daken van het Schanzenviertel uitgekeken en aan vroeger gedacht. Wij samen in Münster. Hoe we elkaar bij het college narratologie van dr. Renati 'Reni' Werner hebben ontmoet. Jij kwam binnen met je sensationele blonde krullen, die je die dag los droeg (spectaculair), en ik had de indruk dat iedereen naar je zat te staren. Als iemand mij op dat moment had verteld dat je een paar weken later bij me zou intrekken (oké, je had dringend een kamer nodig en ik had er eentje over) was ik waarschijnlijk van mijn stoel gevallen. Ik kon mijn geluk amper op: de knapste eerstejaars van de hele universiteit zat ineens bij mij aan de keuken-

tafel, zonder dat ik meer hoefde te laten zien dan een huurcontract voor twee-kamers-keuken-badkamer. Ook al zijn we in werkelijkheid een studentenhuus en geen liefdespaar geworden, ik heb het altijd als een geschenk beschouwd om met jou samen te mogen wonen. Wat was dat een bizar appartement! Vloerbedekking op het toilet. De eeuwig beschonken huisbaas Haverkamp. Jarenlang steigers voor mijn raam, met bouwvallers erop die stonden toe te kijken terwijl ik Martin Walser las. Op een feestje vertelde ik eens over hoe we samen hadden gewoond, platonisch, op zo'n klein oppervlak. Dat mijn kamer achter de badkamer lag, zodat ik er niet in of uit kon als jij onder de douche stond. Niemand geloofde me.

Wat hebben we veel gepraat in die tijd – over politiek en kunst, God en de wereld, seksualiteit en dood. Wat waren we radicaal eerlijk en vol onwrikbaar vertrouwen. In onszelf, in onze toekomst. Soms denk ik dat de tijd met jou de kiem was voor alles wat ik later in professioneel opzicht heb gedaan.

Hoewel ik me ook voor veel dingen schaam. Bijvoorbeeld voor *HEFTIG*. Dat was enorm succesvol en erg goed voor mijn carrière – maar dat ongelooflijk naïeve consumentisme, dat grenzeloze hedonisme, dat kun je je vandaag de dag bijna niet meer voorstellen. In *HEFTIG* maakten we zonder blikken of blozen reportages over de coolste auto's en de mooiste vakantiebestemmingen in het Caribisch gebied, terwijl het klimaat steeds sneller veranderde. We hadden helemaal niets door! Het was een soort collectief coma, een groot falen, niet alleen in politiek, maar ook in journalistiek opzicht. Ik heb echt iets goed te maken. Dat is meteen ook een van de redenen waarom ik momenteel aan een nieuw idee werk. Het moet weer een magazine in A4-formaat worden, dat met de *BOTE* wordt meegeleverd. In eerste instantie als pilot, maar ik hoop natuurlijk dat het goed wordt ontvangen en we in productie kunnen gaan.

Ook deze keer is het overigens een vrouw die me heeft geïnspireerd. Ze heet Carla al-Saed, een jonge collega uit onze Berlijnse online redactie. Een paar weken terug hebben Carla en ik de uit-

geverij op een dodelijk saai branche-event in München vertegenwoordigd, en tijdens een pauze raakten we met elkaar in gesprek. Ze zal ook wel zoiets als ‘Iemand zou eens...’ hebben gezegd; in elk geval begon ze ineens over een klimaatbijlage te praten, een heel magazine gewijd aan het belangrijkste onderwerp van onze tijd. In eerste instantie als eenmalige actie. Ik luisterde naar haar en kreeg een spontaan idee dat, als ik dat in alle bescheidenheid mag zeggen, behoorlijk lumineus is: de klimaatbijlage moet niet alleen door redacteurs* uit de milieu- en wetenschapsredactie worden geschreven, maar ook door een select clubje activisten* uit de klimaatbeweging. Carla en ik werden al pratende steeds enthousiaster en hebben de tweede helft van het symposium maar gespijbeeld. Ik vermoed dat ik in geen jaren zo dicht bij onze keukentafel in Münster ben geweest als die middag. Een paar dagen later heb ik het concept bij onze hoofdredacteur Flori Sota gepitcht (je kent hem ongetwijfeld uit de talkshows) – niet officieel in een werkoverleg, maar tijdens een van onze vele gesprekken in zijn kantoor. Ik heb respect voor de man. Hij is in zekere zin mijn mecenas, en misschien zelfs een soort vaderlijke vriend. We zijn open tegen elkaar en soms niet al te zachtzinnig, maar altijd absoluut eerlijk. Het eerste wat Flori vroeg was of we dan binnenkort ook een themamagazine *Dierenwereld* wilden maken, met zeekomkommers, vliegende eekhoorns en wombats – toen konden we er nog om lachen. Toen hij merkte dat ik bloedserieus was werd het gesprek aanzienlijk minder harmonieus. Om uiteindelijk in een heuse ruzie te ontaarden. Flori waarschuwt al geruime tijd voor een ‘hoogst

* Noot van vertaler: Stefan hecht zeer aan genderinclusief taalgebruik en gebruikt daarom veelvuldig het *Genderstermchen* (Van Dale: sterretje voor een vrouwelijke uitgang, om aan te geven dat mannen, vrouwen en overige genders bedoeld zijn (bv. Leser*in, Kolleg*innen, Darsteller*innen; uitgesproken met een glottisslag)). In het Nederlands zouden we dat bijvoorbeeld kunnen weergeven met v/m/x, maar om de tekst niet te rommelig te maken en het sterretje te behouden heb ik ervoor gekozen om steeds alleen het gendersterretje (*) te gebruiken, waarmee dus alle genders worden bedoeld.

riskante' verstrengeling van journalistiek en activisme. Ik zie dat als een noodzaak en vooral een kans. Per slot van rekening gaat het om de vraag of journalistiek zich een houding mag, of zelfs moet permitteren, wat ik met het oog op de klimaatcrisis en het groeiende rechts-populisme nogal een no-brainer vind.

Toen duidelijk werd dat Flori mijn idee van de klimaatbijlage ronduit afkeurde, noemde ik dat 'ondemocratisch', waarop hij zijn befaamde ironische lachje liet zien en zei: 'Nou, dan moeten we het maar wat democratischer aanpakken.' Hij kwam met een compromis: dat we een 'sfeerpeiling op de redactie' zouden houden. Redactionele inspraak kent bij ons een lange traditie, daar is niets vreemds aan, en ik moet zeggen dat ik er een goed gevoel bij had. De gedrukte media verkeren nog altijd in crisis. Iedereen is continu op zoek naar mogelijkheden tot vernieuwing. Waarom zouden de collega's* er iets op tegen hebben om met een dergelijk idee de toekomst in te gaan?

Hoe dan ook, de sfeerpeiling vond gistermiddag plaats in onze grote vergaderzaal, drie uur voordat ik jou tegen het lijf liep in de metro. Via Zoom waren er ook leden* van de online redactie uit Berlijn aanwezig, onder wie natuurlijk Carla al-Saed. Meteen aan het begin maakte ze al een sterk statement vóór de klimaatbijlage, met de strekking: wij zijn het verplicht aan de informatiefunctie van de krant, de wetenschap, de ontwikkeling. Juist in tijden als deze moeten we vasthouden aan de klimaatdoelen, laten zien waar we voor staan en een voorbeeld zijn voor de andere kranten. Carla's toespraak had iets weg van een manifest. De jongere medewerkers* begonnen spontaan te applaudisseren. Maar je hebt nu eenmaal ook de club van 'oude rotten', die bij een eerbiedwaardig blad als de *BOTE* nog altijd in de meerderheid zijn. Uiteraard zijn ze stuk voor stuk boven de vijftig en wit. Sota kan tellen, hij kent zijn pappenheimers, en heeft ongetwijfeld vooraf gepeild hoe de vlag erbij hing. Toen de open discussie geen duidelijke uitkomst opleverde stelde hij voor om erover te stemmen – 37 vóór de klimaatbijlage,

44 tegen. Sota had van het begin af aan geweten hoe het zou aflopen. Op die manier is hij op geheel democratische wijze van mijn en mijn idee af gekomen.

Met alle respect voor Flori, ik baalde als een stekker. Nog steeds. Je ziet het: onze toevallige ontmoeting vond niet onder een gunstig gesternte plaats.

Zo, genoeg uit de school geklapt. Maar ik heb in elk geval mijn frustratie van me af kunnen schrijven. Wat ben jij op dit moment aan het doen? Laat me raden. Na je werk op het land loop je over een besneeuwd veld naar je vakwerkboerderij, steekt de open haard aan en trekt je laarzen uit. Lees je ter ontspanning een krimi? Of nog altijd Martin Walser?

Liefs, Stefan

19.24 uur, Theresa via e-mail:

Is dat niet de kernidee van democratie? Als een meerderheid ergens tegen is wordt het afgeblazen?

19.33 uur, Stefan via e-mail:

Zo simpel is dat niet, en je kunt natuurlijk ook niet alles democratisch beslissen... Maar laat ik daar nu maar niet over uitweiden.

Vrijdag 7 januari

10.36 uur, Theresa via e-mail:

Lieve Stefan,

Natuurlijk, democratische beslissingen zijn een schande, vooral als je verliest. Aandoenlijk hoe je de schuld op Flori Sota probeert af te schuiven.

Nog aandoenlijker hoe je je mijn leven voorstelt. Besneeuwde velden en een open haard. Waarschijnlijk heb je die beelden uit een kinderboek. Of van de Playmobil-boerderij. Drie hooibalen, twee koeien en een varken. Links de mesthoop, rechts de vakwerkschuur. Daartussen lopen een paar kippen en de boerin met haar lange blonde krullen plukt een mand met appels. Waarschijnlijk zijn dat soort plattelandsfantasieën normaal voor een intellectueel uit de grote stad, die met talkshowgrootheden als Flori Sota over de toekomst van de journalistiek spreekt (ik kijk eigenlijk nooit naar talkshows, maar dat je Sota zo goed kent heeft indruk op me gemaakt. Dat is een slimme gast, en ook nog eens vrij sympathiek, wat vermoedelijk door zijn ironische manier van doen komt). Omdat het er hier wel heel erg anders uitziet dan jij denkt, zal ik je vertellen wat ik om me heen zie.

De boerderij die ik na de dood van mijn vader heb overgenomen heet nu Coöperatie Kuh & Co Schütte en was ten tijde van de DDR een LPG, dus een collectief landbouwbedrijf, wat je nog altijd goed kunt zien. Je moet je een uitgestrekte betonnen vlakte voorstellen, met daarop lage loodsën. Verder voersilo's, een machinepark, mesttanks. Stapels stroballen en bergen kuilvoer. Melkmachine en koelinstallatie. De mesthoop is zo hoog als een huis van twee verdiepingen en wordt dagelijks door de verreiker afgegraven en aan de vergister gevoerd. 's Nachts rijden zilverkleurige tankwagens het erf op om de melk op te halen. Elke koe draagt een transponder

om haar nek, zodat we aan modern kuddemanagement kunnen doen. Romantisch is anders, maar we zijn wel behoorlijk goed georganiseerd. De kantoren bevinden zich in een laag nieuwbouwpand. Daarvoor zaten mijn secretaresse Britta en ik in containers, die in de zomer onverdraaglijk heet werden. Nu heb ik een kantoor met airco en koffieapparaat en hoef ik mijn computer niet meer met Britta te delen. Dat is meteen ook de reden dat ik hier überhaupt kan zitten en jou kan mailen, ook al komt er om de haverklap iemand binnen die vraagt of er nog koffie is. Britta heeft inmiddels een eigen ruimte, klein maar fijn, en zo volgestouwd met Leitz-ordners dat je je kont er niet kunt keren. Ze heeft de gewoonte om als ze aan de telefoon zit de hele tijd rondjes te draaien met haar stoel, wat me vroeger bijna tot waanzin dreef. Sinds ik daar niet meer naar hoef te kijken kunnen we het stukken beter met elkaar vinden.

Vroeger stond er op de boerderij een prachtig woonhuis, dat mijn overgrootvader rond 1900 heeft gebouwd. Op oude ansichtkaarten kun je het nog bewonderen: symmetrische gepleisterde gevel, buitentrapp, twee linden voor het huis, en de bijgebouwen inderdaad in vakwerk. Ongetwijfeld liepen er toen ook kippen los. Mijn vader bracht daar zijn eerste jeugdijaren door, voordat begin jaren vijftig de gedwongen collectivisering begon. Zijn familie werd onteigend en moest de boerderij verlaten, het woonhuis werd afgebroken – als ongewenst symbool van het herenboerendom. Ze verhuisden naar een kleiner huis midden in het dorp, dat mijn vader als volwassene heeft overgenomen. Daar ben ik geboren en getogen, en tegenwoordig woon ik daar weer, met Basti en de jongens. Kuh & Co ligt meteen voorbij het plaatsnaambord aan de oostrand van het dorp, zodat ik 's morgens met de fiets naar mijn werk kan. Eerlijk gezegd ben ik ontzettend blij dat ik niet op de boerderij woon. Het werk achtervolgt me ook zo al vaak genoeg in mijn slaap.

Ik moet wel zeggen dat de afgelopen jaren alles veel beter is geworden. In het begin was het werk één groot drama, en met mijn